

USTAWA

z dnia 2018 r.

o zmianie ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe oraz niektórych innych ustaw¹

Art. 1. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 1792) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. O możliwości zawarcia małżeństwa rozstrzyga w stosunku do każdej ze stron jej prawo ojczyste z chwili zawarcia małżeństwa.

2. Nie stosuje się przepisów prawa obcego w zakresie, w jakim regulują związki osób tej samej płci.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 696 i 2224) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33 w pkt 3 uchyla się lit. f i g;

2) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. Minister właściwy do spraw wewnętrznych zapewnia kierownikom urzędów stanu cywilnego blankiety odpisów aktów stanu cywilnego i zaświadczeń stwierdzających, że zgodnie z prawem polskim można zawrzeć małżeństwo.”;

3) w art. 44:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 3;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wniosek o wydanie odpisu aktu stanu cywilnego lub o wydanie zaświadczenia o zamieszczonych lub niezamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby składa się do wybranego kierownika urzędu stanu cywilnego.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odpis aktu stanu cywilnego lub zaświadczenie o zamieszczonych lub niezamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby mogą zostać wydane na wniosek, w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.”;

4) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. Zaświadczenie o zamieszczonych lub niezamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby zawiera:

1) oznaczenie wnioskodawcy;

2) informację o sporządzonych aktach stanu cywilnego wskazanej osoby;

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe, ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego oraz ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

- 3) informację o zamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego przypiskach przy akcie wskazanej osoby lub treść tych przypisków;
- 4) informację o zamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby lub treść tych danych, z wyłączeniem danych zawartych w akcie stanu cywilnego oraz danych zawartych w rejestrze uznań;
- 5) informację o niezamieszczeniu w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby lub przypisków przy akcie wskazanej osoby.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2018 r. poz. 2094) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 160 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) cudzoziemcowi będącemu krewnym albo powinowatym w rozumieniu ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2017 r. poz. 682 oraz z 2018 r. poz. 950) zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela polskiego lub obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, z którym przebywa wspólnie na tym terytorium, jeżeli cudzoziemiec spełnia wymogi, o których mowa w art. 159 ust. 1 pkt 2.”;

- 2) w art. 187 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niezbędny z uwagi na konieczność poszanowania prawa do życia rodzinnego obejmującego relacje z osobami, z którymi pozostaje w relacji pokrewieństwa albo powinowactwa w rozumieniu ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2017 r. poz. 682 oraz z 2018 r. poz. 950), a cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie, lub”;

- 3) w art. 348 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) naruszałoby jego prawo do życia rodzinnego lub prywatnego obejmującego relacje z osobami, z którymi pozostaje w relacji pokrewieństwa albo powinowactwa w rozumieniu ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2017 r. poz. 682 oraz z 2018 r. poz. 950), lub”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel ustawy

Proponowane zmiany mają na celu zabezpieczenie polskiego porządku prawnego przed zakwestionowaniem lub osłabieniem gwarantowanej konstytucyjnie tożsamości małżeństwa jako związku kobiety i mężczyzny. Wynikają one z doświadczeń państw, w których dokonano prawnej instytucjonalizacji związków partnerskich osób tej samej płci oraz odniesiono do tego rodzaju związków pojęcia małżeństwa. W wielu spośród tych krajów zasadniczy wpływ na zmiany miało orzecznictwo sądowe, w którym bez czytelnej podstawy prawnej i demokratycznej legitymacji modyfikowano znaczenie podstawowych pojęć określających prawny status rodziny, a przyznanie szczególnych uprawnień małżeństwu jako związkowi kobiety i mężczyzny uznano za przejaw niedozwolonej dyskryminacji.

W polskim porządku prawnym tożsamość małżeństwa jest chroniona przez przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U Nr 78, poz. 483 z późn. zm.; dalej: Konstytucja RP, ustawa zasadnicza). Zgodnie z art. 18 ustawy zasadniczej, małżeństwo należy rozumieć wyłącznie jako „związek kobiety i mężczyzny”. Nie ulega wątpliwości, że niedopuszczalne jest wprowadzenie w polskim systemie prawnym przepisów odnoszących pojęcie małżeństwa do związków osób tej samej płci². Nie jest także zgodne z Konstytucją tworzenie wyjątków bądź luk od zasady tożsamości małżeństwa. Konsekwencją sformułowania art. 18 Konstytucji jest brak możliwości wprowadzania do polskiego systemu prawa innych instytucji, których funkcja byłaby zbliżona do instytucji małżeństwa. Jak wskazał w opinii Sąd Najwyższy, „związek osób różnej płci, które nie zawarły małżeństwa, nie może wywoływać ani takich samych skutków, jakie wywołuje małżeństwo, ani też skutków zbliżonych do skutków małżeństwa, zwłaszcza będących konsekwencją preferencyjnego traktowania małżeństwa”³, a co za tym idzie: „instytucjonalizacja związku partnerskiego osób tej samej lub różnej płci pozostających we wspólnym pożyciu i przyznanie im większości (a tym bardziej wszystkich) przywilejów zastrzeżonych dla małżonków jest niedopuszczalne w świetle art. 18 Konstytucji RP”⁴.

W związku z tym, instytucjonalizacja związków o charakterze zbliżonym do małżeństwa, w tym związków partnerskich, które przyznawałyby pozycję uprzywilejowaną w stosunku do innych obywateli osobom, które się w nie angażują, jawiłaby się jako niezgodna

² W. Skrzydło, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej*, Zakamycze 2000, s. 18; L. Garlicki w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2003, komentarz do art. 18, s. 3.

³ Opinia Sądu Najwyższego o poselskim projekcie ustawy „O umowie związku partnerskiego”, (Druk Sejmu RP VI kadencji nr 4418), s. 10.

⁴ Tamże.

z Konstytucją. Uprzywilejowanie tego rodzaju związków miałoby charakter sprzeczny z zasadą równości wyrażoną w art. 32 ust. 1 ustawy zasadniczej. Inaczej jest w przypadku instytucji małżeństwa, która ze względu na szczególną rolę społeczną, jaką pełni, została objęta ochroną na mocy art. 18 ustawy zasadniczej umożliwiającą jej preferencyjne traktowanie w ustawodawstwie zwykłym. Z kolei instytucjonalizacja związków partnerskich, które nie posiadałyby jakichkolwiek uprawnień, którymi obecnie nie dysponują osoby fizyczne, budzi oczywiste zastrzeżenia na gruncie zgodności z zasadą *entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem*. Zasadnicze wątpliwości co do zgodności z art. 18 Konstytucji RP budzi też przyznawanie osobom pozostającym w konkubinatach uprawnień o charakterze analogicznym do tych, które przysługują małżeństwom.

Przy ocenie regulacji dotyczących pojęcia rodziny należy wziąć także pod uwagę specyfikę stosowania i wykładni postanowień Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. Wykładnia poszczególnych norm jest bardzo szeroka, przez co rekonstruowane normy, w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, różnią się w sposób istotny od ich literalnego brzmienia. Normatywna działalność ETPCz budzi wątpliwości, szczególnie na gruncie prawa krajowego wydaje się być niewłaściwa. Należy stwierdzić, że Konstytucja w art. 87 ust. 1 wyraźnie wyznacza zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego, do których zalicza się wyłącznie: Konstytucję, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia oraz akty prawa miejscowego. W takim katalogu nie znajdują się natomiast orzeczenia ETPCz, ani orzeczenia jakichkolwiek innych sądów.

W kontekście zmian dotyczących rozumienia życia rodzinnego warto zwrócić uwagę na stałe poszerzanie zakresu podmiotowego tego pojęcia przez ETPCz. W najnowszym orzecznictwie Trybunał wskazuje, że nawet pary jednopłciowe, które mieszkają osobno, powinny korzystać z ochrony przyznanej rodzinom, w przypadku, gdy utrzymują stałe relacje homoseksualne⁵. Takie rozumienie pojęcia rodziny budzi wątpliwości, co do zgodności z art. 18 Konstytucji, który wyznacza rozumienie pojęcia rodziny w świetle polskiego prawodawstwa. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego rodziną jest: „każdy trwały związek dwóch lub więcej osób, składający się z co najmniej jednej osoby dorosłej i dziecka, oparty na więzach emocjonalnych, prawnych, a przeważnie także i na więzach krwi. Rodzina może być pełna, w tym wielodzietna lub niepełna. Rodzina pełna składa się z dwojga

⁵ Wyrok ETPC ws. *Vallianatos i inni przeciwko Grecji*, skarga nr 29381/09 i 32684/09; wyrok ETPCz ws. *Schalk i Kopf przeciwko Austrii*, skarga nr 30141/04. Zob. też wyrok ETPCz ws. *Petrov przeciwko Bułgarii*, skarga nr 15197/02, wskazujące na szerokie rozumienie pojęcia rodziny oraz wyrok ETPCz ws. *Kozak przeciwko Polska*, skarga nr 13102/02.

osób dorosłych pozostających we wspólnocie domowej i związanych więzami uczuciowymi oraz wychowywanego przez nie wspólnego dziecka (dzieci). Rodzinę niepełną tworzy natomiast jeden dorosły i wychowywane przez niego dziecko (dzieci)”⁶. W świetle art. 18 nie budzi również wątpliwości, że jako rodzinę należy traktować małżonków, nawet jeśli nie posiadają oni dzieci. Co prawda Konstytucja podkreśla rolę ich wychowywania przez członków rodziny⁷, to należy przy tym pamiętać o konstytucyjnym wymogu zachowania małżeństwa, jako związku kobiety i mężczyzny. Rodziną natomiast nie można nazwać bezdzietnej pary heteroseksualnej, która nie pozostaje w związku małżeńskim (tzn. konkubinat)⁸. B. Banaszak podkreśla również, że pojęcie rodziny można również rozumieć szerzej, wskazując jednak granice tego rozumienia w postaci relacji międzypokoleniowych powstających na zasadzie więzów krwi oraz relacji ze stosunków przysposobienia⁹.

W związku ze wskazanymi okolicznościami, projekt przewiduje zmianę trzech ustaw. Modyfikacja przepisów ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1792, dalej: p.p.m.) oraz przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 696 i 2224, dalej: p.a.s.c.) wykluczy możliwość stosowania przez sądy przepisów prawa obcego regulujących związki jednopłciowe oraz ograniczy możliwość zawierania tego rodzaju związków przez obywateli Polski. Przyjęcie przewidzianych w projekcie rozwiązań utrudni wywieranie presji na rzecz instytucjonalizacji związków partnerskich w naszym kraju w oparciu o zarzut dyskryminacji konkubentów, którzy nie zarejestrowali związków partnerskich zagranicą.

Projekt zakłada również modyfikację trzech artykułów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2018 r. poz. 2094) w zakresie klauzuli wyznaczającej zakres podmiotowy uprawnionych do skorzystania z zezwolenia na pobyt czasowy (art. 160), zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 348), zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności (art. 187). Zmiany te mają na celu harmonizację przepisów ustawy o cudzoziemcach z Konstytucją RP, która w sposób jasny wyznacza pojęcie rodziny, ugruntowane także w orzecznictwie sądów.

⁶ Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 2011 r., sygn. SK 62/08, OTK-A 2011, Nr 3, poz. 22.

⁷ T. Smoczyński, *Rodzina i prawo rodzinne w świetle nowej Konstytucji*, Państwo i Prawo 1997, z. 11–12, s. 185.

⁸ B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, SIP Legalis, komentarz do art. 18, Nb 3.

⁹ Tamże.

2. Zmiana w ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe

Proponowana zmiana służy zapewnieniu zgodności praktyki stosowania prawa z art. 18 Konstytucji RP. Mimo że ustawa zasadnicza zawiera jednoznaczne gwarancje ochrony tożsamości małżeństwa, w aktualnym stanie prawnym brak jest przepisów ustawowych gwarantujących w sposób bezpośredni, że sądy na mocy ogólnej klauzuli porządku publicznego wyrażonej w art. 7 p.p.m. będą w przyszłości konsekwentnie traktować konstytucyjne gwarancje ochrony tożsamości małżeństwa jako podstawową zasadę polskiego porządku prawnego wyłączając możliwość zastosowania prawa obcego w zakresie, w jakim regulują one związki osób tej samej płci. Już na etapie prac legislacyjnych w opinii przygotowanej na zlecenie Kancelarii Sejmu zwrócono uwagę, że projekt „nie zawiera żadnej wzmianki na ten temat, mimo że zawiera liczne przepisy normujące kwestie, których rozstrzygnięcie nigdy dotychczas nie budziły wątpliwości, a także kwestie o znikomej doniosłości praktycznej”¹⁰.

Ewentualne uznawanie przez polskie sądy skutków prawnych związków tego rodzaju związków może mieć daleko idące skutki dla prawa wewnętrznego naszego kraju. Uznanie przez krajowe sądy jednopłciowych związków partnerskich zawartych za granicą, w tym związków, do których odniesiono pojęcie małżeństwa, stanowi dla Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPCz) przesłankę do zobowiązania państwa, by wprowadziło przepisy instytucjonalizujące związki jednopłciowe. Trybunał wyraźnie stwierdził to w wyroku w sprawie Oliari i A. przeciwko Włochom. Uzasadniając orzeczenie, ETPCz wskazał na orzecznictwo włoskich sądów, które dokonały stopniowej reinterpretacji zasad prawa rodzinnego, w tym na wyrok Sądu Apelacyjnego w Neapolu, który uznał, że „odmowa rejestracji związku dwóch kobiet zalegalizowanego we Francji (...) stanowi naruszenie wykonywania praw związanych z ich statusem jako małżonków”. Oznacza to, że chociaż Trybunał nie kwestionuje wyłącznej kompetencji państw w zakresie kształtowania prawa rodzinnego i małżeńskiego, to wymaga, aby było ono skonstruowane w sposób konsekwentny. W praktyce oznacza to, że, zdaniem ETPCz, przepisy stanowiące wyłom w systemie regulacji chroniących małżeństwo implikują obowiązek uznawania związków jednopłciowych, w tym na gruncie prawa wewnętrznego.

Wskazane okoliczności uzasadniają wprowadzenie zaproponowanej szczegółowej klauzuli porządku publicznego, która *expressis verbis* wyklucza możliwość stosowania przepisów prawa obcego w zakresie, w jakim regulują związki partnerskie osób tej samej płci.

¹⁰ A. Mączyński, *Opinia w sprawie zgodności projektu ustawy Prawo prywatne międzynarodowe z art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, s. 3.

Modyfikacja ta jest również zgodna z dotychczasową formułą ustawy, w której znajdują się już przepisy wyłączające stosowanie przepisów prawa obcego, np. w przypadku ubezwłasnowolnienia czy stwierdzenia zgonu.

3. Zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego

Proponowana modyfikacja wykreśla przepisy, na mocy których od 1 stycznia 2015 r. wprowadzony został nowy rodzaj zaświadczeń wydawanych przez kierownika urzędu stanu cywilnego z rejestru stanu cywilnego – „zaświadczenia o stanie cywilnym”. Ich obowiązywanie podważa spójność postępowania administracyjnego i narusza zasadę pogłębiania zaufania obywateli do państwa. W świetle uzasadnienia do projektu należy przyjąć, że intencją ustawodawcy było wprowadzenie stopniowania poziomu „pewności prawnej” dokumentów urzędowych, co stanowi – w kontekście aktualnego kształtu legislacyjnego procedury administracyjnej, która uregulowana została całościowo w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1629 i 2096) – rozwiązanie niepożądane, gdyż prowadzi do dezintegracji obowiązującego systemu prawa administracyjnego i uzasadnia uznanie, że duża część dokumentów urzędowych posiada mniejszy stopień „pewności prawnej”. Stan ten godzić może również w zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów prowadzących postępowanie.

Co więcej, wskazany rodzaj zaświadczeń może służyć obywatelom polskim jako substytut zaświadczenia o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa, w praktyce pozwalając na zawieranie związków poligamicznych lub jedнопłciowych w państwach, gdzie zostały one prawnie zinstytucjonalizowane. W wielu krajach do zawarcia tego rodzaju związku wystarcza urzędowe zaświadczenie potwierdzające stan wolny przyszłego małżonka. Zaświadczenia o stanie cywilnym pozwalają na potwierdzenie stanu wolnego i umożliwiają obywatelom polskim wchodzenie w związki poligamiczne i jedнопłciowe poza granicami kraju.

Do czasu uchwalenia przedmiotowych przepisów, zawarcie przez obywatela polskiego małżeństwa z osobą niebędącą obywatelem polskim w oparciu o prawo inne niż polskie umożliwiało zaświadczenie o braku przeszkód wyłączających zawarcie małżeństwa wydawane przez kierownika urzędu stanu cywilnego. W celu uzyskania takiego zaświadczenia, konieczne jest podanie nazwiska przyszłego współmałżonka. W związku z tym, zaświadczenia tego nie może uzyskać osoba, której przyszły współmałżonek pozostaje w związku małżeńskim lub jest osobą tej samej płci, co obywatel polski wnioskujący o wydanie tego dokumentu.

W związku z powyższym, przepisy umożliwiające uzyskanie „zaświadczenia o stanie cywilnym” budzą istotne zastrzeżenia na gruncie zgodności z art. 18 Konstytucji RP. Jak zostało wspomniane, implikacją normy z art. 18 ustawy zasadniczej jest nie tylko zakaz instytucjonalizacji małżeństw poligamicznych oraz jedнопłciowych w prawie polskim, ale wyłączenie możliwości uznania w Rzeczypospolitej Polskiej skutków prawnych związków tego rodzaju zawartych według prawa obcego¹¹.

4. Zmiany w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach

Niezbędna jest także modyfikacja przepisów dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy (art. 160), zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 348), zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności (art. 187). Wskazane przepisy w zmienionym brzmieniu powinny gwarantować poszanowanie norm wyrażonych w polskiej ustawie zasadniczej, w tym w szczególności zasadę pewności prawa i jego określoności. Co więcej, Konstytucja RP posiada stałe i ugruntowane orzecznictwo, które w sposób jasny wyznacza pojęcie rodziny. W efekcie, zmieniane przepisy muszą pozostawać z nim zgodne. Emanację najwyższego aktu normatywnego w polskim porządku prawnym stanowią normy konstruowane na poziomie ustawowym. W zakresie gwarancji dotyczących małżeństwa i rodziny znajdują się one przede wszystkim w ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2017 r. poz. 682 oraz z 2018 r. poz. 950; dalej: KRiO). W efekcie, regulacje dotyczące relacji rodzinnych cudzoziemców powinny być z tymże aktem spójne.

W związku z powyższym, dokonując zmian w przepisach dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy, zgody na pobyt ze względów humanitarnych, oraz zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności postanowiono odwołać się właśnie do unormowań wyrażonych w KRiO. W rezultacie przyjęcia proponowanych zmian jedną z przesłanek, zgodnie z którą cudzoziemiec będzie mógł się ubiegać o zezwolenie na pobyt tymczasowy będzie istnienie więzi pokrewieństwa lub powinowactwa z zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelem polskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

¹¹ A. Nowicka, *Klauzula porządku publicznego w prawie prywatnym międzynarodowym*, [w:] *Współczesne wyzwania prawa prywatnego międzynarodowego*, red. J. Poczubut, Warszawa 2013, s. 204; A. Mączyński, *Opinia w sprawie zgodności...*, dz. cyt.

Konfederacji Szwajcarskiej, z którym wspólnie będzie przebywał na terytorium kraju, przy zachowaniu warunków określonych w art. 159 ust. 1 pkt 2.

Z kolei modyfikacja jednej z przesłanek zgody na pobyt ze względów humanitarnych skutkuje koniecznością wykazania przez cudzoziemca, że jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niezbędny z uwagi na konieczność poszanowania prawa do życia rodzinnego, które należy rozumieć jako obejmujące wyłącznie relacje z osobami, z którymi pozostaje w relacji pokrewieństwa albo powinowactwa.

Wreszcie odnośnie modyfikacji jednej z przesłanek zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności, aby z niej skorzystać będzie musiała zachodzić sytuacja, kiedy brak zgody naruszałby prawo cudzoziemca do życia rodzinnego lub prywatnego obejmującego relacje z osobami, z którymi pozostaje w relacji pokrewieństwa albo powinowactwa.

We wszystkich powyższych przypadkach odwołano się do znanych w europejskiej tradycji prawniczej pojęć pokrewieństwa i powinowactwa, które należy rozumieć zgodnie z normami KRO. Zgodnie z jego art. 61⁷ krewnymi w linii prostej są osoby, z których jedna pochodzi od drugiej, a krewnymi w linii bocznej osoby posiadające wspólnego przodka, a nie będące krewnymi w linii bocznej. Natomiast stosunek powinowactwa zgodnie z art. 61⁸ wyżej przywołanej ustawy obejmuje stosunek prawno-rodzinny łączący małżonka z krewnymi drugiego małżonka.

Zapewnienie jasności i jednoznaczności sformułowań przepisów regulujących kwestie pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zagadnieniem szczególnie istotnym w kontekście aktualnej sytuacji związanej z kryzysem migracyjnym Unii Europejskiej.

W związku z powyższym, zaproponowana modyfikacja nie uchybia celom ustawy, eliminuje natomiast potencjalne wątpliwości co do zgodności z Konstytucją, a także innymi normami polskiego porządku prawnego.

5. Informacje końcowe

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie spowoduje obciążenia dla budżetu państwa.